

Arrest

nr. 107 501 van 29 juli 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 6 april 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris van 7 maart 2012 en 2 april 2012 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14), respectievelijk aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 13 maart 2012 en 3 april 2012.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 18 maart 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 april 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. SIERENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 11 juli 2011 treedt de verzoekende partij die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, te Marokko in het huwelijk met mevrouw K.K., van Marokkaanse nationaliteit. Mevrouw K.K. is gemachtigd tot onbepaald verblijf in België.

Op 11 januari 2012 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor toelating tot verblijf, onder een bijlage 15*bis*.

Op 7 maart 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14). Deze beslissing wordt op 13 maart 2012 ter kennis gebracht aan de verzoekende partij en vormt de eerste bestreden beslissing:

“(…)

In uitvoering van artikel 11, § 1, 1° van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging of de verwijdering van vreemdelingen of van artikel 8 van het koninklijk besluit van 22 juli 2008 tot vaststelling van bepaalde uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen,

wordt de verblijfsaanvraag die ingediend werd door:

(…)

om de volgende reden geweigerd :

Verzoeker kan zich niet beroepen op de bepalingen voorzien in artikel 10, §1, lid 1, 4° van de wet van 15/12/1980 op de toegang, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen gewijzigd bij wet van 08.07.2011.

De vervoegde vreemdeling bewijst niet voldoende dat zij beschikt over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen zoals bepaald in §5, Art. 10 VW, om in haar eigen behoeften en deze van haar familieleden te voorzien, teneinde dat deze laatsten niet ten laste van de openbare overheden zouden vallen.

Deze bestaansmiddelen moeten ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

De te vervoegen vreemdeling beschikt niet over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen, in casu, sinds 25 november 2011 is Mevrouw K.K. tewerkgesteld door het OCMW van Leuven en oefent zij de functie uit van arbeider in het kader van artikel 60, §7 van de OCMW-wetgeving.

De duur van deze tewerkstelling op basis van artikel 60 is echter gelimiteerd in de tijd voor een periode die nodig is om terug een volledig recht te hebben op sociale uitkeringen, wat impliceert dat deze tewerkstelling slechts tijdelijk is, teneinde na afloop van de tewerkstelling terug het voordeel te bekomen om (opnieuw) ten laste van de openbare overheden te vallen. Dit betekent dat deze vorm van tewerkstelling niet voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden in artikel 10, §5 van de wet van 15/12/1980.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

(…).”

Op 2 april 2012 wordt deze beslissing ingetrokken en neemt de gemachtigde van de staatssecretaris een nieuwe beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14). Deze beslissing wordt aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 3 april 2012 en vormt de tweede bestreden beslissing die luidt als volgt :

“(…)

In uitvoering van artikel 26, § 4, 2° lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging of de verwijdering van vreemdelingen of van artikel 8 van het koninklijk besluit van 22 juli 2008 tot vaststelling van bepaalde uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen,

wordt de verblijfsaanvraag die ingediend werd door:

(…)

om de volgende reden geweigerd :

Verzoeker kan zich niet beroepen op de bepalingen voorzien in artikel 10, §1, lid 1, 4° van de wet van 15/12/1980 op de toegang, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen gewijzigd bij wet van 08.07.2011.

De vervoegde vreemdeling bewijst niet voldoende dat zij beschikt over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen zoals bepaald in §5, Art. 10 VWW, om in haar eigen behoeften en deze van haar familieleden te voorzien, teneinde dat deze laatsten niet ten laste van de openbare overheden zouden vallen.

Deze bestaansmiddelen moeten ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

De te vervoegen vreemdeling beschikt niet over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen, in casu, sinds 25 november 2011 is Mevrouw K.K. tewerkgesteld door het OCMW van Leuven en oefent zij de functie uit van arbeider in het kader van artikel 60, §7 van de OCMW-wetgeving.

De duur van deze tewerkstelling op basis van artikel 60 is echter gelimiteerd in de tijd voor een periode die nodig is om terug een volledig recht te hebben op sociale uitkeringen, wat impliceert dat deze tewerkstelling slechts tijdelijk is, teneinde na afloop van de tewerkstelling terug het voordeel te bekomen om (opnieuw) ten laste van de openbare overheden te vallen. Dit betekent dat deze vorm van tewerkstelling niet voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden in artikel 10, §5 van de wet van 15/12/1980.

*In uitvoering van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.
(...).”*

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Uit de stukken van het dossier blijkt dat de eerste bestreden beslissing op 2 april 2012 werd ingetrokken. Het beroep is zonder voorwerp wat de eerste bestreden beslissing betreft.

2.2. De verwerende partij werpt in de nota een exceptie op inzake de bevelscomponent van de tweede bestreden beslissing.

« Verwerende partij heeft de eer te antwoorden, met betrekking tot het bevel om het grondgebied te verlaten, dat de thans bestreden beslissing gesteund werd op art. 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, dat luidt als volgt:

Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven :

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd

Overeenkomstig voormelde bepaling moet de gemachtigde van de staatssecretaris in geval van art. 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 een bevel geven het grondgebied te verlaten. Het betreft derhalve een gebonden bevoegdheid, die elke discretionaire appreciatie dienaangaande uitsluit.

Een eventuele vernietiging van de thans bestreden beslissing kan verzoekende partij dan ook geen voordeel opleveren. In voorkomend geval vermag de gemachtigde van de staatssecretaris niets anders dan in uitvoering van art. 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 verzoeker opnieuw een bevel te geven het grondgebied te verlaten.

Bij gebreke aan het rechtens vereiste belang is de vordering onontvankelijk voor zoveel als gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten. (...) »

Artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet, zoals gewijzigd door voornoemde wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS 17 februari 2012 (ed. 2)), die op 27 februari 2012 in werking is getreden, luidt als volgt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

(...)

5° wanneer hij, ter fine van weigering van toegang, gesignaleerd is, overeenkomstig artikel 3, 5°;

(...)

11° wanneer hij sedert minder dan tien jaar uit het Rijk werd teruggewezen of uitgezet, zo de maatregel niet werd opge-

12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.”

Vervolgens dient te worden vastgesteld dat uit de bewoordingen van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet blijkt dat de staatssecretaris of zijn gemachtigde niet over enige appreciatiemogelijkheid beschikt wanneer de vreemdeling zich bevindt in één of meerdere van de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van deze bepaling bedoelde gevallen. Het gebruik van het woord “moet” duidt immers op een gebonden bevoegdheid van de staatssecretaris of zijn gemachtigde.

Zodoende dient de staatssecretaris of zijn gemachtigde in het geval één of meerdere van de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen van toepassing zijn, verplicht een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven.

In casu dient te worden vastgesteld dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bevindt. Deze motivering wordt door verzoeker niet betwist.

Gelet op de gebonden bevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt, dient er dan ook op gewezen te worden dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij een eventuele vernietiging van de thans bestreden beslissing niet anders vermag dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat verzoeker langer in het Rijk verblijft dan de in artikel 6 van de vreemdelingenwet bedoelde termijn, een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Een eventuele vernietiging van de bevelscomponent van de bestreden beslissing kan verzoeker dan ook geen nut opleveren. De exceptie van de verwerende partij is gegrond.

Verzoeker getuigt echter wel van het rechtens vereiste belang om de beslissing tot weigering van verblijf aan te vechten.

3. Onderzoek van het beroep

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de vreemdelingenwet, *“doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft”*.

3.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

« Voor een uiteenzetting van de feiten en de middelen die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen, kan concludant zich wel degelijk beroepen op art. 10 §1 lid 1, 4° Vreemdelingenwet. De vervoegde vreemdeling, mevrouw K. K., beschikt door haar tewerkstelling als arbeider sinds 25 november 2011 door het OCMW van Leuven (art. 60 § 7 OCMW-Wet), met het bruto-maandloon van € 1.443,54, netto € 1.180, wel degelijk over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen.

Het toegekende netto-minimumloon van € 1.140 per maand, zelfs € 40 lager dan het loon van mevrouw K. K., van een gezinshoofd-Belg van een gezin met echtgenote en vijf kinderen, tewerkgesteld in een sociale werkplaats, wordt nochtans wel aanzien als stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen.

Concludant thans een cursus Nederlands afgerond hebbend, over een Arbeidskaart C - Toelating tot tewerkstelling voor alle in loondienst uitgeoefende beroepen (stuk 7) en over een blanco strafregister (stuk 3) beschikkend, wenst samen met zijn echtgenote een nieuw leven in België op te bouwen.

Ten onrechte stelt de Dienst Vreemdelingenzaken, concludant citeert: ‘De duur van deze tewerkstelling op basis van artikel 60 is echter gelimiteerd in de tijd voor een periode die nodig is om terug een volledig recht te hebben op sociale uitkeringen, wat impliceert dat deze tewerkstelling slechts tijdelijk is, teneinde na afloop van de tewerkstelling terug het voordeel te bekomen om (opnieuw) ten laste van de openbare overheden te vallen. Dit betekent dat deze vorm van tewerkstelling niet voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden in artikel 10, § 5 van de wet van 15/12/1980. ’

Via haar tewerkstelling o.g.v. art. 60 § 7 OCMW-Wet, eventueel na afloop vergoed werkloze, wordt mevrouw K. K. wel degelijk gecoacht naar een reële tewerkstelling.

Zij heeft geenszins de bedoeling, concludant citeert: ‘teneinde na afloop van de tewerkstelling terug het voordeel te bekomen om (opnieuw) ten laste van de openbare overheden te vallen. ’

Deze vorm van tewerkstelling voldoet wel degelijk aan de voorwaarden die gesteld worden in artikel 10, § 5 van de Vreemdelingenwet.

Ten onrechte stelt de Staatssecretaris op p. 4 in fine van haar nota, concludant citeert:

'Concluant beroept er zich op dat zijn echtgenote een netto-loon heeft dat zelfs hoger ligt dan het netto-minimumloon, doch gaat voorbij aan het feit dat dit loon niet in overeenstemming is met de voorwaarden gehecht aan "stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen" overeenkomstig artikel 10, §5 van de vreemdelingenwet. ' f Het loon van te vervoegen vreemdeling wordt immers bekomen uit een tewerkstelling via het OCMW, overeenkomstig artikel 60 van de OCMW-wet, is beperkt in tijd en om daarna opnieuw ten laste van de openbare overheden te vallen, temeer daar zij geen enkel bewijs bijbrengt van een reële kans op tewerkstelling. '

Art. 10 § 5 Vreemdelingenwet bepaalt immers:

Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt. '

I.c. wordt mevrouw K. K. wel degelijk gecoacht naar een reële tewerkstelling én kan zij bewijzen dat zij actief werk zoekt."

3.2. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht samen met de aangevoerde schending van artikel 10, § 1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet.

Artikel 10 van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"§ 1. Onder voorbehoud van de bepalingen van artikelen 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven :

[...]

4° de volgende familieleden van een vreemdeling die sedert minimaal twaalf maanden toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van onbepaalde duur in het Rijk of sedert minimaal twaalf maanden gemachtigd is om er zich te vestigen. Die termijn van twaalf maanden vervalt indien de echtelijke band of het geregistreerde partnerschap reeds bestond voor de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam of indien zij een gemeenschappelijk minderjarig kind hebben, of indien het familieleden betreft van een vreemdeling die erkend is als vluchteling of die de subsidiaire bescherming geniet :

- de buitenlandse echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap gesloten werd dat als gelijkwaardig beschouwd wordt met het huwelijk in België, die met hem komt samenleven, op voorwaarde dat beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar wanneer, naargelang het geval, de echtelijke band of dit geregistreerd partnerschap, reeds bestond vóór de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam;

- hun kinderen, die met hen komen samenleven alvorens zij de leeftijd van achttien jaar hebben bereikt en alleenstaand zijn;

- de kinderen van de vreemdeling die vervoegd wordt, van diens echtgenoot of van de geregistreerde partner bedoeld in het eerste streepje, die met hen komen samenleven alvorens zij de leeftijd van achttien jaar hebben bereikt en alleenstaand zijn, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn

RvV 114 226 - Pagina 10 van 16

echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en de kinderen ten laste zijn van hem of diens echtgenoot of deze geregistreerde partner en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;

[...]

§ 2. De in § 1, eerste lid, 2° en 3° bedoelde vreemdelingen moeten het bewijs aanbrengen dat ze beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen ten behoeve van zichzelf en om te voorkomen dat ze ten laste van de openbare overheden vallen.

De in § 1, eerste lid, 4° tot 6°, bedoelde vreemdelingen moeten het bewijs aanbrengen dat de vreemdeling die vervoegd wordt over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en

zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden.

De vreemdeling bedoeld in § 1, eerste lid, 4° en 5°, moet het bewijs aanbrengen dat de vreemdeling die vervoegd wordt beschikt over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen zoals bepaald in § 5 om zichzelf en zijn gezinsleden te onderhouden en om te voorkomen dat zij ten laste van de openbare overheden vallen. Deze voorwaarde is niet van toepassing indien de vreemdeling zich enkel laat vervoegen door de leden van zijn familie bedoeld in § 1, eerste lid, 4°, tweede en derde streepje.

[...]

§ 5. De stabiele en toereikende bestaansmiddelen bedoeld in § 2, derde lid, moeten ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslag, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.”

Gelet op voormelde bepaling diende verzoeker aan te tonen dat zijn echtgenote beschikt over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen om zichzelf en de gezinsleden te onderhouden en om te voorkomen dat zij ten laste van de openbare overheden vallen.

Het staat niet ter discussie dat verzoekers echtgenote een inkomen verwerft ingevolge een tewerkstelling op basis van artikel 60, § 7 van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn (hierna: de wet van 8 juli 1976). Verzoeker meent dat de verwerende partij verkeerdelijk heeft geoordeeld dat deze vorm van tewerkstelling niet toelaat vast te stellen dat zijn echtgenote stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen heeft zoals bepaald in artikel 10, § 5 van de vreemdelingenwet.

Artikel 60, § 7, eerste lid van de wet van 8 juli 1976 luidt als volgt:

“§ 7. Wanneer een persoon het bewijs moet leveren, van een periode van tewerkstelling om het volledige voordeel van bepaalde sociale uitkeringen te verkrijgen of teneinde de werkervaring van de betrokkene te bevorderen, neemt het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn alle maatregelen om hem een betrekking te bezorgen, in voorkomend geval verschaft het deze vorm van dienstverlening zelf door voor de bedoelde periode als werkgever op te treden.”

Er dient te worden vastgesteld dat een tewerkstelling overeenkomstig artikel 60, § 7, eerste lid van de wet van 8 juli 1976 dient te worden beschouwd als een vorm van maatschappelijke dienstverlening (sociale bijstand) waarvan het doel er in bestaat om iemand die er niet in slaagt actief te worden op de normale arbeidsmarkt, terug in te schakelen in het stelsel van de sociale zekerheid en in het arbeidsproces. Uit de bepalingen van de wet van 8 juli 1976 blijkt immers dat de betrokken arbeidsplaatsen uitsluitend bestemd zijn voor personen die niet op de reguliere arbeidsmarkt terecht kunnen bij gebrek aan de juiste diploma's, werkattitude en werkervaring. Deze sociale tewerkstelling is bedoeld voor personen die het bewijs moeten leveren van een periode van tewerkstelling om het volledige voordeel van bepaalde sociale uitkeringen te verkrijgen of voor personen die hun werkervaring en arbeidsgeschiktheid dienen te behouden of te bevorderen. De sociale tewerkstelling eindigt ten laatste wanneer de betrokkenen hun volledige rechten op de sociale zekerheid hebben verworven. Het staat dan ook vast dat een tewerkstelling in het kader van artikel 60 van de wet van 8 juli 1976 een vorm van sociale steun is die, zoals verweerder aangaf, gelimiteerd is in de tijd.

Daar de gemachtigde van de staatssecretaris, overeenkomstig artikel 10, § 5 van de vreemdelingenwet, de “aard en regelmatigheid” van de bestaansmiddelen van de gezinshereniger in aanmerking dient te nemen om na te gaan of deze over “stabiele en toereikende bestaansmiddelen” beschikt en deze *in casu* slechts beschikt over een inkomen uit een sociale tewerkstelling – wat een vorm van sociale steun is – die zal worden stopgezet op het ogenblik dat zij in aanmerking komt om andere uitkeringen te verkrijgen, is het niet kennelijk onredelijk om te concluderen dat verzoeksters echtgenote heden niet over bestaansmiddelen in de zin van voormelde bepaling beschikt.

Verzoeker betoogt dat zijn echtgenote na de sociale tewerkstelling een vergoede werkloze zal zijn. Hij toont hiermee evenwel niet aan dat de gemachtigde verkeerdelijk oordeelde dat niet blijkt dat de inkomsten waarover zijn echtgenote heden beschikt niet kunnen worden beschouwd als bestaansmiddelen in de zin van artikel 10, § 5 van de vreemdelingenwet. Het gegeven dat verzoekers echtgenote bij de beëindiging van haar sociale tewerkstelling, indien zij geen werk heeft gevonden op de reguliere arbeidsmarkt, zal kunnen genieten van een werkloosheidsuitkering is evenmin dienend. Er dient immers te worden herhaald dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van de bestreden beslissing met de actuele situatie rekening dient te houden. Tevens moet worden benadrukt dat een werkloosheidsuitkering, overeenkomstig artikel 10, § 5 van de vreemdelingenwet, slechts in aanmerking kan worden genomen *“voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt”* en heden uiteraard niet kan worden bepaald of verzoekers echtgenote in de toekomst aan deze voorwaarde zal voldoen.

Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond, evenmin als een schending van artikel 10, § 1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig juli tweeduizend dertien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET